

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *látogatás a főváros első anal-
fabéta iskolájában*

Forrás:

Ujirradat

Bp.
(Hely)

1922. J. 28
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

374.15

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinymonda 1920

Látogatás a főváros első analfabéta iskolájában

A fővárosi tanítók aldozatkészsége
— Küzdelem a tudatlanság ellen

Minden másodnap este, amikor a józsefvárosi plébánia templom torony-órája elhangoz a hatot, lónok alatt az abc-és könyvet és tolltartót szorongatva fejkendős nénik és bajszos férfiak sietnek keresztül a kopár Mária Terézia-téren és elfünnek az ottani elemi iskola egyik kiskapujában. A *felöltötte iskolájába sietnek.*

Néhány héttel ezelőtti plakátok jelen-tek meg a nyolcadik kerületi házal-falain, melyeken a Mária Terézia-téri elemi iskola igazgatója felszólítja azokat, akiknek irni-olvasni nem tud-ismerőseik vannak, hogy adják tud-tukra, miszerint az iskolában ezek ré-szére ingyenes esti tanfolyamot fo-g-nak rendezni. Ennek a plakátnak ered-ménye a sok abc-könyves felnőtt.

Bemegyek én is az iskolába. A tá-gas, fűtött lépcsőházban találkozom a-iskola igazgatójával, ki éppen távozn-készül. Kérésre készséggel olmarac-s elmondja a tanfolyam keletkezésé-nek történelét.

— Az iskola hazafias érzésű tanít-s-rülete már hosszú idő óta az adva-látta, mily sok analfabéta van a pest-lakosság között, holott ma mindenki-nek a végsőig kell megfeszítenie a tu-dásút, hogy résztvegyen a ránk váro-nagy nemzetépítő munkában. A tan-tesztület elhatározta, hogy mindent el-követ, ami erejéből telik, hogy a tu-

datlanságot csökkentsen. A tanítók akik nyomerúságos fizetésük mellett súlyos, nehéz munkát végeznek, egy-hangulag önként jelentkeztek, hogy igyekezni fognak tanítani egy felnőt-tek részére fölláttandó esti tanfolya-mon. Így jött létre a mi kurzusunk.

— Ezután bevezet az igazgató ur a teremben, ahol a tanítás folyik. Egy jól fűtött, szép tisztá nagyterem ez. Fe-l-herre meszelt falakkal. A terem közé-pét három hosszú padkóalakban fel-állított asztal foglalja el, melyek mel-lett locákon ülnek a tanítványok. Ja-vában folyik a tanítás. A tanítónéni éppen a leckét kéri számon.

Körülnézek a tanulóik között. Körül-belül harmincan vannak. Legnagyobb részük nő, őshajju öreg asszonytól fel-nőtt leányig. Van közöttük mosónő, vasalónő, butorfenvezőnő, házi-cseléd, gyári munkásnő, gyermekleány, taka-ritőnő, sőt még masszírozó is. A fér-fiak kevesebben vannak. Egy öreg hályhamester, házfelügyelő, fűtő, vil-lamos kalauz és üzeli szolgáló képvi-selők a férfiakat. Szépen, nyuzodtan ül-nek a helyükön és kitartóan figyelnek a tanítónéni szavára. A legelvezenebb közöttük a Rózsika, akinek foglalkozása gyermekleány és csinos piros arca van. Ő osztja ki a tollakat és a könyveket. Közben arra is ráér, hogy felém küld-jön egy-két kíváncsi pillantást.

A tanítónéni magyaráz. Nagy fal-j-ráblákat akaszt a falra s minthogy mutatópálcá nincs kéznél az én séta-pálcámmal mutatgatja az írott és a nyomtatott é betűt, ami abban külön-bözik az e betűtől, hogy egy szalag

van a fejen. A tanítványok kórusban, vonlatotlan olvassák *i-rén, né-ni*. Majd egyenként olvasnak. Fölkeűnek a pápaszemek, lemtudóan fölállnak s úgy bökik ki a rejtélyes szavakat. Az öreg kályhámesterre kerül a sor. Föl-áll, fölteszi az okulárét, de így sem lát a tábláig. Kimegy hát, megigazít- két munkászubhonyát, hosszú, tömört ba-juszát, végigsimítja s öblös, de meg-illetődött hangon olvassa: *ni-ni-né-ni*.

Elbucszom. Tisztelettel szorítom meg a tanítónéni kezét, aki igazi ön-retlen harcosa a magyar kultúrának s kinek lerőhatatlan hálával tartoznak nemcsak azok, akik előtt az ő türel-mes fáradozása nyitja meg a befűk-csodás világát, hanem az egész magyar társadalom is.

A folyosó végéről még egyszer hal-om *ni-ni-né-ni* s azután kinn vagyok a hideg Mária Terézia-téren, me ynek ötöttébe élénken világítanak bele a tanterem fényes ablakai. A vilárossá-5-ök harca a sötétséggel, a tudásé tudatlansággal. (L. 2.)